

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna v právní věci

žalobkyně: **MUDr. J. D. C.,**
bytem x

zastoupena advokátem JUDr. Pavlem Musilem, Ph.D.,
sídlem Hellichova 1, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2018, č. j. 149224/2018/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2018, č. j. 149224/2018/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 16 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Pavla Musila, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Kutná Hora (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 13. 3. 2018, č. j. MKH/018777/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), povolil panu M. N. a paní B. S. (dále jen „stavebníci“) stavební úpravy stávající garáže u rodinného domu K. H., x, za účelem celkové obnovy a změny využití na sklad, na pozemku p. č. x v katastrálním území K. H. (dále též „stavba“).
2. Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
3. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 26. 11. 2018 se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

4. Žalobkyně uvedla, že je vlastnící domu, na jehož základech je stavba zčásti umístěna. Vzájemný vztah obou staveb vyplývá ze stavebně technického posudku vypracovaného v dubnu 2018 Ing. J. V., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, statiku a dynamiku staveb (dále jen „posudek“). Ing. V. upozornil na zhoršení kvality obou staveb v důsledku rekonstrukce z důvodu propojení zdiva (dilatace způsobené tepelným a dynamickým zatížením). Zeď představované garáže stojí na zdivu vedlejšího domu (č. p. x), se kterým je provázána, do zdiva je uložen překlad nad vraty. Nosné zdivo bývalé garáže v uložení překladu vrat nemá dostatečnou dimenzi, bez propojení se zdivem č. p. x by bylo staticky nevyhovující – pro nosný pilířek představované garáže je proto nutno zřídit nový základ. Stavební úřad se dostatečně nezabýval námitkami žalobkyně a nezohlednil uvedené technické problémy. Zdůvodnění, že „v současné době není možné řešit situaci vzniklou před 60 lety“, by bylo přijatelné, pokud by přestavba neměnila technické podmínky stavby. Situace je technicky dobře řešitelná, pokud by přestavba byla provedena podle projektové dokumentace Ing. B. z dubna 2017.
5. Podle žalobkyně je odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné. Koncentrační zásada, na kterou se žalovaný odvolává, není správnímu řízení vlastní a tradičně se vyskytuje jako výjimka z pravidla. Pokud žalobkyně pouze podtrhla význam námítky, kterou v řízení uplatnila, odkazem na posudek vypracovaný poté, co stavební úřad její námitku nezohlednil, nelze skutečnosti uvedené v posudku přehlížet. V řízení před stavebním úřadem žalobkyně neměla posudek k dispozici, koncentrační zásada podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se proto neuplatní.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že posudek byl předložen jako součást odvolání, má rozsah necelé tři strany textu a přílohy (kopie různých výkresů a písemností) a je zjevné, že byl zpracován až po vydání rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný nevidí žádný rozumný důvod, proč by žalobkyně obdobný posudek nemohla předložit v nalézacím řízení v zákonem stanovené lhůtě. Protože tak neučinila, nastala situace popsaná v § 82 odst. 4 správního řádu. Požadavek žalobkyně, aby se žalovaný zabýval námitkami vycházejícími z posudku, by tak byl popřením postupu podle tohoto ustanovení.
7. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

8. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného opětovně zdůrazňuje, že posudek neměla v řízení před stavebním úřadem k dispozici. Žalobkyně připomíná rozsah odvolacího přezkumu podle § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně své námitky v prvostupňovém řízení řádně a včas uplatnila podáním ze dne 20. 2. 2018. Žalovaný zúžil předmět svého vyjádření na to, zda oprávněně nepřihlédl k posudku. Vůbec se však nevyjádřil k podstatě věci, tedy že odvolání směřovalo proti rozhodnutí, kterým byla povolena stavba, proti níž žalobkyně vznesla odůvodněné a opakované námitky. Jde o novou stavbu, rozhodně ne o úpravu. Stavba poškozuje dům žalobkyně staticky, hydroizolačně a akusticky. Žádný ze dvou erudovaných stavebních techniků s třicetiletou praxí, které žalobkyně požádala o radu během stavebního řízení, nepředpokládal, že na tento projekt může být vydáno stavební povolení. Jelikož se tak stalo, požádala žalobkyně Ing. V. o posudek.

III. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Shledal přitom vady, k nimž je povinen přihlédnout i bez námitek.
11. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť byly pro takový postup dány zákonem předpokládané důvody (§ 76 odst. 1 s. ř. s.).

IV. Zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci.
13. Stavebníci dne 20. 10. 2017 požádali o vydání stavebního povolení na stavbu: „*Stavební úpravy a změna užívání garáže na sklad, oprava střechy a dosazení oken*“. Stavební úpravy měly spočívat v opravě střechy v havarijním stavu, opravě bočních nosných zdí včetně osazení jiných oken a nátěru fasády. Opatřením ze dne 30. 1. 2018 stavební úřad oznámil zahájení stavebního řízení a nařídil k projednání žádosti ústní jednání spojené s ohledáním na místě na 2. 3. 2018. Stavební úřad v opatření účastníky řízení poučil, že námitky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Žalobkyně dne 27. 2. 2018 zaslala stavebnímu úřadu vyjádření, v němž uvedla, že naprosto nechápe přístup stavebníků, kteří nepřijali její požadavek na oddělení stavby od domu žalobkyně, jenž sdělila na počátku bouracích prací v roce 2016. Předložený projekt nepočítá s žádným stavebním či hlukovým oddělením staveb. Stavba původní garáže proběhla svévolně, bez souhlasu tehdejšího majitele došlo k narušení nosné zdi (zasekáním zdi a nosné konstrukce vrat garáže). Část zdi garáže je na pozemku žalobkyně. Vzhledem ke stavu stavby se nejedná o stavební úpravy, ale o novou stavbu. Žalobkyně vyjádřila zásadní nesouhlas se stavbou dle předložené projektové dokumentace kvůli negativnímu vlivu na statiku a izolaci (voda, zvuk) svého domu. Vyjádřila proto požadavek na důsledné oddělení stavby od svého domu.
14. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad vydal stavební povolení na stavbu: „*Stavební úpravy stávající garáže rodinného domu K. H., x, na pozemku parc. č. x v katastrálním území K. H., za účelem celkové obnovy a změny využití na sklad. Stavba obsahuje: provedení nové*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

konstrukce krovu a pultové střechy, částečné odbourání severní stěny, dozdívká západní fasády včetně osazení okna, zazdění stávajícího okna v jižní fasádě a zřízení dvou nových, vnitřní stavební úpravy (omítky, podlaha, nové rozvody elektro), nátěr fasády a vrat.“ K vyjádření žalobkyně uvedl, že stavba garáže byla povolena tehdejším vlastníkem odborem pro výstavbu Místního národního výboru v K. H. v roce 1959 (zbourání původní kůlny a stavba garáže), užívání povolil odbor pro místní hospodářství rady Místního národního výboru v K. H. v roce 1960. Pokud během realizace stavby došlo k poškození domu č. p. x či k zástavbě cizího pozemku, měl tyto závady namítat v době výstavby tehdejší majitel. V současné době není možné zpětně a objektivně řešit situaci vzniklou před téměř 60 lety. Případné spory ve věci vlastnických práv je třeba řešit soudní cestou. K námitce, že jde o novou stavbu, stavební úřad uvedl, že nadzemní stavba zaniká a přestává být věcí v právním smyslu tehdy, není-li již patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží. Stavby vždy zanikají zničením obvodového zdiva pod úroveň stropu nad prvním nadzemním podlažím. Z projektové dokumentace, popisu stavby ve výroku rozhodnutí i zjištění na místě samém vyplývá, že se jedná o stavební úpravy, nikoli novou stavbu. Požadavky žalobkyně není možno s ohledem na čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 1012 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), po stavebnících vymáhat. Stavebníci hodlají provést stavební úpravy nezávisle na sousedním objektu. Navrhované stavební úpravy jsou takového rozsahu, že nedochází k negativnímu ovlivnění sousední stavby. Až do doby seznámení se záměrem žalobkyně nevznesla žádné upozornění na statické poruchy a izolační problémy související s těsným sousedstvím stávající garáže. Toto tvrzení ve správním řízení nedoložila. Stavební úřad nemůže svévolně nařídít stavebníkovi provést práce, aniž by tím sledoval ochranu veřejných zájmů.

15. Žalobkyně brojila proti prvostupňovému rozhodnutí odvoláním, v němž uvedla, že nesouhlasí s vypořádáním uplatněných námitek ze strany stavebního úřadu. V souvislosti s vydaným stavebním povolením si proto nechala zpracovat posudek, jehož závěry převzala jako důvody svého odvolání. Posudek podle žalobkyně potvrzuje její tvrzení ohledně vzájemného vztahu obou staveb a upozorňuje na dopady povolené rekonstrukce na kvalitu staveb v důsledku propojení zdiva (v jejich styku bude docházet k dilatacím způsobeným tepelným a dynamickým zatížením a následně ke vzniku trhlin a zatékání do konstrukcí a jejich druhotnému narušení). Stavební úřad se námitkami žalobkyně dostatečně nezabýval a nezohlednil uvedené technické problémy. Přestavba stávající stav výrazně mění. Předmětem sporu nejsou vlastnické vztahy, ale technické problémy, které může propojení obou staveb vyvolat. Situace je dobře technicky řešitelná, pokud by stavební úpravy byly provedeny podle návrhu projektové dokumentace z dubna 2017 (nikoli ze srpna téhož roku). Podle žalobkyně stavební úřad odpovídajícím způsobem neposoudil, zda je projektová dokumentace úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, a v rozporu se zákonem nezohlednil účinky budoucího užívání stavby.
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně v odvolání uplatnila věcně podobné námitky jako v průběhu řízení před stavebním úřadem (v zásadě se jedná o požadavek na jiné stavebně technické řešení), současně však v odvolacím řízení své námitky podstatným způsobem rozšířila (co se týče právní a technické argumentace) a zejména je doplnila o odborný stavebně statický posudek. Žalovaný konstatoval, že stávající právní úprava nové skutečnosti a důkazy v odvolacím řízení připouští zcela výjimečně (poukázal přitom na § 82 odst. 4 správního řádu). K novým skutečnostem a

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

návrhům na provedení nových důkazů se přihlédne jen tehdy, nemohl-li je odvolatel uplatnit dříve. Na základě uvedeného proto žalovaný „posuzoval (z hlediska zájmů odvolatelky) zejména to, jakým způsobem se stavební úřad vypořádal s námitkami odvolatelky, uplatněnými v průběhu řízení a lze konstatovat, že zde odvolací správní orgán žádnou nesprávnost či nezákonnost neshledal – námitky byly vypořádány v celém rozsahu, srozumitelně a věcně správně“. Žádné další úvahy stran důvodnosti podaného odvolání odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje.

V. Posouzení žaloby

17. Jádrem sporu v nyní souzené věci je, zda žalovaný postupoval správně, pokud se s poukazem na koncentraci správního řízení věcně nezabýval žalobkyní uplatněnými odvolacími námitkami.
18. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
19. Žalobkyni lze přisvědčit, že správní řád vychází z obecného pravidla, podle nějž směřjí účastníci řízení přinášet důkazy, návrhy a stanoviska v každé fázi řízení (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Stávající právní úprava správního řízení nicméně současně klade důraz na to, aby se těžiště dokazování ve správním řízení pokud možno odehrálo před správními orgány v prvním stupni, a další či nové skutečnosti a důkazy se v odvolacím řízení připouští jen výjimečně. Nelze také pominout, že v posuzované věci jde o řízení o povolení stavby, pro něž je koncentrace řízení typická. Podle § 112 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 193/2017 Sb. (dále jen „stavební zákon“) platí, že „[s]tavební úřad oznámí účastníkům řízení, kteří jsou mu známi, a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení nejméně 10 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Zároveň upozorní dotčené orgány a účastníky řízení, že závazná stanoviska a námitky, popřípadě důkazy mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto“ [obdobnou úpravu obsahoval též § 61 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006]. Ustanovení § 112 odst. 1 stavebního zákona tak upravuje významnou odchylku od obecné úpravy správního řízení, neboť účinky koncentrace řízení nespojuje s okamžikem vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak činí § 82 odst. 4 správního řádu, nýbrž již s okamžikem skončení ústního jednání, které bylo ve věci nařízeno (viz např. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2008, č. j. 6 As 37/2006 - 122, a dále obecně k zásadě koncentrace ve správním řízení viz rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2009, č. j. 4 Ads 114/2009 - 49, č. 2665/2012 Sb. NSS). To ovšem nic nemění na skutečnosti, že i v případě stavebního řízení je nutno ve fázi odvolacího řízení plně aplikovat § 82 odst. 4 správního řádu, neboť stavební zákon nestanoví jiný postup (srov. § 192 odst. 1 stavebního zákona). Naopak podle soudu posledně jmenované ustanovení správního řádu a § 112 odst. 1 stavebního zákona jsou logicky provázané a na sebe navazující.
20. Použití zásady koncentrace řízení (stejně jako jakékoli jiné zásady) má své výjimky. Může být omezeno dalšími zásadami správního řízení, zejména zásadami uvedenými v § 2 a § 3 správního řádu. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu proto nelze automaticky použít v řízeních zahájených z úřední moci, v nichž má být účastníku uložena nějaká povinnost

(srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 7/2011 – 48, č. 2412/2011 Sb. NSS). V řízeních zahájených na základě žádosti je však dle ustálené judikatury NSS použití koncentrační zásady zcela namístě. V takových řízeních je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu podklady potřebné pro rozhodnutí. Koncentrační zásada se přitom netýká jen žadatele samotného, ale všech účastníků řízení (rozsudek NSS ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012 – 27).

21. Soud s ohledem na shora uvedené tedy činí dílčí závěr, že v posuzovaném řízení měla být aplikována koncentrační zásada, neboť šlo o řízení zahájené na základě žádosti stavebníků, na které se nevztahuje žádná ze shora předestřených výjimek. Koncentrační zásada současně dopadala též na žalobkyni jako účastnici daného řízení o žádosti. V tomto je tedy nutno přitakat žalovanému, nikoli žalobkyni, která zpochybňuje samotnou možnost použití koncentrace řízení v její věci.
22. Soud však souhlasí s žalobkyní, že žalovaný v dané věci přistoupil k aplikaci koncentrační zásady nesprávně, čímž v důsledku zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.
23. Smyslem shora citovaného § 82 odst. 4 správního řádu, o který žalovaný napadené rozhodnutí opírá, je to, aby veškeré podstatné skutečnosti a argumenty byly ze strany účastníků řízení uplatněny již v prvostupňovém řízení (resp. v nyní souzené věci nejpozději při ústním jednání) a aby z jejich strany nedocházelo ke „*schovávání es či trumfů v rukávu*“ až pro odvolací řízení, kdy v podstatě jedinou možnou reakcí ze strany odvolacího správního orgánu pak je zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k doplnění dokazování (novému projednání a rozhodnutí).
24. Koncentrační zásada upravená v § 82 odst. 4 správního řádu však není absolutní, neboť se nevztahuje na takové „nové skutečnosti či důkazy“, které účastník nemohl uplatnit dříve, typicky půjde (což je právě případ projednávané věci) o námitky vztahující se k důvodům a argumentaci správního orgánu obsažené až v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 10. 2013, č. j. 30 A 56/2012 - 65; případně komentář k tomuto ustanovení: Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015). Odvolací správní orgán nepostupuje v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu, pokud neupřesní, která tvrzení obsažená v odvolání považuje za „nové skutečnosti“ a z toho důvodu se jimi nehodlá zabývat. Žalovaný je povinen přezkoumat odvolání ohledně skutečností, které účastník řízení tvrdil již v řízení před správním orgánem I. stupně, přičemž odvolání tyto skutečnosti může konkretizovat.
25. S ohledem na výše uvedené je tedy zjevné, že odkaz žalovaného na § 82 odst. 4 správního řádu byl v dané věci ve vztahu k žalobkyní předloženému posudku nepřipadný, neboť smyslem daného posudku bylo právě to, aby reagoval na argumentaci prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu, což před vydáním tohoto rozhodnutí logicky nebylo možné. Po žalobkyni nelze důvodně požadovat, aby předvídala závěry rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobkyně v podaném odvolání dále konkretizovala svá tvrzení obsažená již ve vyjádření z 20. 2. 2018. Soud samozřejmě nepřehlédl, že žalovaný ve vztahu k předloženému posudku nesetřval pouze u odkazu na citované ustanovení správního řádu a „nad rámec“ tohoto závěru poznamenal, že „*žádnou nesprávnost či nezákonnost neshledal – námitky byly vypořádány v celém rozsahu, srozumitelně a věcně správně*“. Takové odůvodnění však s ohledem na podobu posudku a od něj odvislý obsah odvolání nelze považovat za dostatečné. Posudek totiž mimo jiné obsahuje posouzení sporného záměru

z hlediska vzájemného vlivu staveb (tedy z hlediska skutečnosti, kterou žalobkyně po celou dobu řízení činila spornou) a důvody, pro které by měly být stavební úpravy povoleny na základě projektové dokumentace z dubna 2017, jak požaduje žalobkyně. Posudek je doplněn přílohami, mezi nimiž je i fotodokumentace aktuálního stavu obou sousedících staveb. V tomto ohledu rozhodnutí žalovaného posudek a jeho závěry (které žalobkyně učinila součástí svého odvolání) zcela pomíjí a setrvává pouze u naprosto obecného souhlasu se závěry stavebního úřadu.

26. Soud neopomněl, že při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 – 80). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25). Pokud se odvolací orgán plně ztotožní s úvahami prvostupňového orgánu, jehož odůvodnění poskytuje odpověď na argumentaci uplatněnou v odvolání, může odvolací správní orgán pouze souhlasně odkázat na závěry prvostupňového rozhodnutí, aniž by se musel vypořádávat s odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015 – 51, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006 – 65, č. 1296/2007 Sb. NSS). Neposkytuje-li však rozhodnutí prvního stupně dostatečnou oporu pro vypořádání odvolacích námitek, není takový postup možný. Odvolací orgán se v takovém případě musí řádně vypořádat s uplatněnou odvolací argumentací, jinak zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. V nyní posuzované věci žalovaný na uplatněné odvolací námitky nijak nereagoval, pro jejich řádné vypořádání přitom poukázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nemohl postačovat. Odvolací námitky totiž mimo jiné mířily proti skutkovému a právnímu posouzení provedenému stavebním úřadem, je proto logické, že prvostupňové rozhodnutí nemohlo pro vypořádání těchto odvolacích námitek poskytovat dostatečnou oporu.
27. V důsledku tohoto pochybení žalovaného tak nebyly řádně vypořádány odvolací námitky žalobkyně týkající se technického řešení stavby a jejího vlivu na sousední nemovitost, nedostatečného posouzení budoucích účinků užívání stavby a obecných požadavků na výstavbu, přičemž jádrem odvolací argumentace žalobkyně byly právě závěry zmíněného posudku.
28. Vzhledem k tomu, že se žalovaný k závěrům obsaženým v předloženém posudku a z nich vyplývajícím odvolacím námitkám nijak nevyjádřil, nemůže tak nyní činit ani soud. V případě, kdy je žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nemůže být správní soud prvním, kdo odvolací námitky vypořádá, neboť by tím prakticky nahrazoval činnost správního orgánu, a ve svém důsledku tak žalobkyni „připravil o instanci“. Až za situace, kdy napadené rozhodnutí správního orgánu bude obsahovat přezkoumatelné důvody pro zamítnutí odvolání, může se soud věnovat jejich věcnému přezkumu.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

29. S ohledem na výše uvedené soudu nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku. V dalším řízení na něm tak bude, aby se řádně zabýval všemi odvolacími námitkami žalobkyně, a tedy odpovídajícím způsobem se vypořádal i se závěry plynoucími z posudku, který žalobkyně v rámci odvolacího řízení předložila.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci zcela úspěšná, přiznal soud právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, které představují jednak zaplacené soudní poplatky ve výši 3 000 Kč (za podání žaloby) a 1 000 Kč (za návrh na přiznání odkladného účinku), jednak náklady na zastoupení advokátem. Ty sestávají z odměny za poskytnuté právní služby v rozsahu tří úkonů (převzetí a příprava zastoupení, písemná podání ve věci samé – žaloba a replika) po 3 100 Kč za úkon [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Náklady na zastoupení advokátem dále zahrnují hotové výdaje ve výši 900 Kč za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Částku odměny je třeba navýšit o 21% odpovídající DPH, jejímž plátcem je advokátní kancelář, v níž je zástupce žalobkyně společníkem (KMVS, advokátní kancelář, s.r.o.). Žalovaný tak je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení celkem 16 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. února 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.